

men hendes Ansigtsstræk, der vare forunderligt oplyste af den stærke Flamme, som gav et Gjenstik fra det brændende Huus, viste tydeligt at hun ikke fandt hvad hun søgte.

„Modtog De ikke det Portrait, der hang over min Seng?“ spurgte hun Johannes.

„Saa vidt jeg veed: nei!“ svarede denne, idet han tillige forsikrede, at det var umuligt nu at tænke paa dets Nedning, da vist Trapperne allerede vare i Brand. — Men hans Forsikringer frugtede Intet; hun sled sig løs fra Ernst og Johannes og de Døvrige, som vilde holde hende tilbage og styrte hurtig ned ad Trapperne over Gaden og op i det brændende Huus. — Ernst fulgte hende, og trostesløse stode Moderen og Søsteren ved Johannes's Side, frygtende det Værste. — Med frygtelig Hastighed stormede hun op ad Trapperne til sit Værelse, og udstødte et Glædeskrig, da hun blev Portraitet vaer. Ilden havde endnu ikke naaet saa langt, og ustadigt hængte den saa længselsfuld attraaede Gjenstand over hendes Seng. Hun rev det hurtigt fra Væggen, og ilede nu tilbage; men Røgen slog pludselig ind og da hun var kommen ved Døren styrte hun tilbage, halvqvast af Hede og Damp. Ernst, der ikke havde kunnet følge hende saa hurtigt naaede netop i dette Dieblit det øverste Trin af Trappen. Rundt om ham brændte det og Flammen slog lige imod Fanny, da hun faldt. Hurtigt som Lynet sprang Ernst til, greb hende om Livet med begge Hænder og løb, eller rettere tumlede ned ad Trappen med sin skønne Byrde. Da han naaede første Etage slog en Straale fra Sprejterne lige imod ham og overstenkede paa samme Tid Fanny, der bleg og halvdød hvilede i hans Arme holdende det lille Portrait krampagtig indesluttet i sin venstre Haand. — Det kolde Vand gjorde sin Virkning, og Fanny slog Diet op. Da hun saae sig i Ernst's Arme gav hun ham Portraitet og bad ham med svag Stemme at gemme det godt. Ernst lovede det, og stak det ind paa sit Bryst. — Halv forbrændt og dyngvaade kom Fanny og Ernst endelig ud af Huset, og et Glædeskrig modtog dem fra Alice's og Moderens Læber, da de saae dem frelst, men i en sørgelig Tilstand træde ind i Værelset. Fanny maatte strax tilfængs, og da der Intet mere var for Bennerne at gjøre forlode de Familien: Ernst uden Hat og Overfrakke samt de øvrige Klæder fordærvede, Johannes med en forstuvet Arm. — Hvor riig paa Begivenheder havde ikke hiin Aften været! Da Bennerne kom hjem samtalede de længe herom, og de besluttede den næste Dag at aflægge Familien et Besøg. — „Hvor forunderlige ere dog ikke Skjæbnens Tilfældigheder,“ udbrod Ernst; „denne Aften kan lære os Sandheden af den gamle Sætning: at ofte er vort Huus bygget paa en Vulkan! Hvor hurtig blev ikke hiin indbydende Orden og Hyggelighed, som vi saa tidt have beundret hos Staals forstyrret, og hvor nær havde ikke den elskværdige Fanny mistet sit Liv.“ — Ved disse Ord blev Marsagen til Fannys Gjærning omtalt, og nu først erindrede Ernst, at hun havde givet ham Portraitet i Gjemme, og at han havde glemt at aflevere det, da han

gik fra Staals. — „Det har bestemt været Vestindianerens!“ udbrod Johannes, da Ernst, der ikke kunde huske, hvor han i Forvirringen havde gjemt det, søgte efter i alle sine Lommer. — „Du misstjender hende“ svarede Ernst; „uagtet jeg rigtignok maa tilstaae, at jeg ikke kan vide, hvorfor hun satte saa stor Priis paa et Portrait, at hun endog trodsede Døden for at udryde det fra Tilintetgjørelse!“ „Her er det!“ udbrod han kort efter, og trak et lille Miniaturportrait ud af sin Brystlomme. . . . Men pludselig blev han bleg, en Taare traadte i hans Øie, og med et Udbrud: „Det er Camilla!“ trykkede han det til sine Læber.

Det var Fannys elskede Benindes Billede, som hun havde vovet sit Liv for; det var det skønneste Minde, hun kunde skænke en elsket Afdøds Erindring.

„Det er dog en Engel, den Fanny!“ udbrod Ernst og slukkede Lyset.

„Det samme siger jeg om Alice,“ svarede Johannes og smilede saa veltilfreds over hele Ansigtet, trods Smerten, som hans daarlige Arm forarsagede ham.

Nyheds-Review.

Tomsfru Amalie Kieffel, der længst alt har været Musikere og Musikyndere paa det fordeleagtigste bekendt, har nu ogsaa for et større Publicum aflagt glimrende Prover paa sin sjeldne Virtuositet, og erhvervet sig dets varmeste Erkiendelse. Paa en Tid, da Forbringerne til Claveerpillere ere saa store, hører der vistnok ikke lidet til at tilfredsstille disse, og den der ikke er istand til ved sine Præstationer at kunne sættes ved Siden af en List, Thalberg, Senfolt o. fl. desl. finder man ikke engang værd at nævne. Saa meget desto glædeligere er det i vor unge, talentrige Landsmandinde at gjøre Bekendtskab med en Pianistinde, der sikkert tør vente at blive paastjønnet selv der, hvor hine Mestere have stemt Forbringerne paa det højeste, og som med Stoltthed vil blive gjenbilstet af sine Landsmand, naar den sidste Haand er lagt paa en Kunstuddannelse, der alt nu har ydet dem saa skønne Frugter. Som man kunde vente, gaves hendes Concert i Søndags for addeles fuldt Huus, og det er kun beklageligt, at Indtægten deraf ikke, som man troede, blev hende alene til Deel, men at hun maatte dele den med det assistierende Kunstnerpar. Imidlertid lagde Publicum ved denne Leilighed saa utvetydig for Dagen, at det ikke blot var Md. Bishop og Hr. Bochsa's Assistent, der havde bidraget det, at vi ikke tvivle paa, at Concertgiverinden vilde finde fuldkommen Regning ved for sin Afreise at give endnu en Concert. Dog, vist de fleste af de Tilstedeværende, men endnu mere de, som det indskrænkede Locale forbad Afdgangen, med Længsel imodese.

— **Thorvald** er af sine og Kunstens Venner ladet sig bevæge til ikke at rejse endnu, og hans Ophold her vil i det mindste blive forlængt hele Vinteren over.

— Den bekendte tyske Sæuepillerinde og Forfatterinde, Fru v. Weisenthurm, har paa Hof-Burg Theatret i Wien for nylig fejret 50 Aarsdagen siden hun betraadte Scenen. I denne Anledning opførtes hendes, ogsaa her bekendte Lysspil: „Hvilken af dem er Bruden“, hvilken Forestilling den kejserlige Familie bivaaned. Ogsaa hendes samtlige Kunstfæller havde ved denne Leilighed bragt hende deres Hylдинг.

Rettelser.

I forrige Nummer af Morgenbladets sidste Spalte, Linierne 4 og 5 staaer: „Derigent“ og „derigere“, læs: „Dirigent“ og „dirigere“. Skøndt vi ikke tvivle paa, at enhver velvillig Læser retter saavel denne, som andre Feil af lignende Natur, have vi dog troet ikke at burde undlade, selv at gjøre det, da ellers „Portefeuille“ let kunde falde paa ogsaa heraf at tage Anledning til at vise os sit „venstabelige“ Sindelag, ved at forøge sine egne Feil med vore Trykfeil.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver Søndag og Onsdag Morgen, tegner man sig paa Hjernet af Adel- og Gøthersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Bimmelstafet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 St. kvartaliter.

Trykt i det Kjøbiske Officin, ved J. G. Salomon.

Kjøbenhavn
 16/10/1848